

Τριάντα χρόνια σε Μιάμιση ώρα

ΣΑΛΗΣ Ο ΜΑΥΡΟΣ ΒΑΡΚΑΡΗΣ

ΑΓΑΠΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΡΗΤΗ ΚΑΙ ΤΟΝ ΣΥΝΑΝΘΡΩΠΟ – ΣΥΝΤΡΟΦΙΚΟΤΗΤΑ – ΙΔΑΝΙΚΑ – ΤΑΠΕΙΝΟΤΗΤΑ - ΣΕΒΑΣΜΟΣ

Χριστόφορος: Νίκος Κουρουπάκης
Μάρκος: Μαν. Καλογεράκης
Γιώργης: Νικηφόρος Στρατήγης
Σαλής: Γιώργης Ψαρολογάκης
Αμπλά: Ευγενία Στεφανάκη

(Χριστόφορος, Μάρκος, Γιώργης, Σαλής, Αμπλά)

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Μάρκο, Γιώργη, φόρτωσαν και το Σαλή στο καράβι. Για την ανταλλαγή των πληθυσμών. Τώρα θα 'χουν ξανοιχτεί. Πάει ο μαύρος...

ΜΑΡΚΟΣ: Ναι Χριστόφορε... Κι ήθελε πολύ να μείνει επαέ στα Χανιά.

ΓΙΩΡΓΗΣ: Ο πόλεμος είναι φοβερό πράμα. Άμα μιλούμε για πόλεμο, έχουμε στο νου μας μόνο θανάτους και καταστροφές. Όμως η προσφυγιά είναι η μεγαλύτερη πληγή που φέρνει ο πόλεμος. Η προσφυγιά...'

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Ο Σαλής παράτησε τη βάρκα του στον όρμο... Μάρκο... Γιώργη... το φάντασμα του Σαλή...
(εμφανίζεται από το βάθος ο Σαλής)

ΓΙΩΡΓΗΣ: Σαλή... δεν έφυγες;

ΣΑΛΗΣ: Δεν είμαι 'γω πράμα να με σύρουνε απέναντι.

ΜΑΡΚΟΣ: Κολύμπησες μωρέ και γύρισες;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Μάρκο δεν είναι φάντασμα... είναι ο Σαλής... ο Σαλής μας που γύρισε...

ΣΑΛΗΣ: Ναι... Δεν το κουνώ από την Κρήτη. Έπαέ θ' αφήσω τα κόκαλά μου...

ΜΑΡΚΟΣ: Εβίβα στο Σαλή το Χελιδωνάκη που πέταξε σαν πουλάκι αλάργο απ' το καράβι κι ήρθε κοντά μας να πει μια ρακή να ζεσταθεί η καρδιά ντου.

ΓΙΩΡΓΗΣ: Ακούστε... ακούστε... ο Σαλής επισήμως, με βάση τους νόμους και τις αποφάσεις, βρίσκεται στο καράβι και ταξιδεύει για τη Μικρά Ασία με την ανταλλαγή. Τα χαρτιά λένε ότι ο Σαλής έχει φύγει. Καλό ε; Ο Σαλής δεν είναι έπαέ.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Μα είντα λες εδά; Ο Σαλής είναι επαέ. Είντα φιλοσοφίες μασε λες;

ΣΑΛΗΣ: Είμαι πολύ χαρούμενος που είμαι επαέ μαζί σας.

ΜΑΡΚΟΣ: Δηλαδή σε τσεκάρανε, μπήκες στο καράβι, μετά βούτηξες στη θάλασσα και γύρισες κολυμπώντας; Λοιπόν Γιώργη είχες δίκιο. Το λέει η καρδούλα του. Ο Σαλής, ο μαύρος βαρκάρης είναι δικός μας.
ΓΙΩΡΓΗΣ: Η σημερινή μέρα ήταν μια καλή μέρα... κι είμαστε όλοι μαζί μωρέ...

ΕΒΙΒΑ
(ΜΟΥΣΙΚΗ)

ΣΑΛΗΣ: (κοντοστέκεται) Η σακούλα για την κυρία Ελένη που είναι Χριστόφορε;
ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Την έδωσα.
ΣΑΛΗΣ: Ξάνοιξε είντα πήρα για τη Μαρία του Στέφανου.
ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Είντα 'ναι; Κανένα παιχνίδι για το μικρό;
ΣΑΛΗΣ: Όι.. τέσσερα πακέτα μακαρόνια Χριστόφορε. Τέσσερα!
ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Ούτε ο Ακάκιος να 'σουνα μωρέ Σαλή. Άντε πάμε να τ' αφήσομε.
ΣΑΛΗΣ: Ο Στέφανος τση Μαρίας έπεσε απ' το μουλάρι και δε μπορεί να περπατήσει μπλιό. Δύσκολα τα φέρνει βόλτα η οικογένεια ντου. (βγαίνουν ο Γιώργης και ο Μάρκος).
ΓΙΩΡΓΗΣ: Είντα 'χεις να πείς εδά;
ΜΑΡΚΟΣ: Δε ντο πιστεύγω τούτονα που θωρώ... δε ντο πιστεύγω... Και γιάντα το κάνει κρυφά;
ΓΙΩΡΓΗΣ: Γιατί ο Σαλής ένα πράμα δε μπορεί ν' αντέξει. Τσι ευχαριστίες Και τσι ευγνωμοσύνες. Μάρκο, ο Σαλής είναι καλός άνθρωπος. Μα γιάντα ένα τόσονα απλό πράμα δεν μπορούμε να το καταλάβομε;
ΜΑΡΚΟΣ: Εγώ δε μουρμουράω... ό,τι έχω να πω το λέω έξω απ' τα δόντια. (εμφανίζονται βιαστικοί ο Σαλής κι ο Χριστόφορος... πέφτουν πάνω τους)
ΜΑΡΚΟΣ: Τα κατέχομε όλα Σαλή Χελιδονάκη. Άφησε με να σου σφίξω τη χέρα. Είσαι στ' αλήθεια καλός άνθρωπος. Χριστόφορε... εμείς είμαστε φίλοι... έπρεπε να μας τόχες πει.
ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ: Ορκίστηκα στο Σαλή ότι δε θα βγάλω τσιμουδιά.
ΓΙΩΡΓΗΣ: Για χάρη του Σαλή, εμείς οι φίλοι ντου θα το κρατήσομε μυστικό. (Φεύγουν, ο Σαλής πηγαίνει σε μια άκρη που κάθεται η Αμπλά)

(ΜΟΥΣΙΚΗ)

ΑΜΠΛΑ: (αναπολεί) Έλα Σαλή. Θυμάσαι τη Λειλά; Μαζί σας άρπαξαν για το χαρέμι και μαζί το σκάσατε. Μαζί μεγαλώνατε όμορφα κι αγαπημένα... ήσασταν δυο μικροί άγγελο!
ΣΑΛΗΣ: Αλλιώς τα χάραξε η ζωή... (σιωπή) Ευτυχώς δεν είμαστε μόνοι σ' αυτόν τον κόσμο Αμπλά. Όσο έχουμε τους φίλους, δεν είμαστε μόνοι.
ΑΜΠΛΑ: Εσύ είσαι μ' όλους φίλος... από ελεημοσύνες γυρνάς; Άφησες κι απόψε τα ζεμπίλια σου στα ορφανά μες τη νύχτα;
ΣΑΛΗΣ: Η νύχτα ξέρει να κρατά τα μυστικά. Τότε τα μάτια εκείνων που έχουν ανάγκη με καλούν. Ορφανεμένα μάτια, γεμάτα ανάγκη, τα μάτια τους από νύχτα, φωτίζουν τις δικές μου νύχτες.

ΑΜΠΛΑ: Οι νύχτες και οι μέρες, παλικάρι μου, φωτίζονται απ' το φως της δικής μας ψυχής...

ΣΑΛΗΣ: Αλήθεια είναι αυτό... πάρε βαθιά ανάσα... ρούφηξε τον αέρα των αστεριών. (ανασαίνουν βαθιά) Δε μυρίζει καλοσύνη; Έχουμε το ίδιο χρώμα με τη νύχτα εμείς Αμπλά, είμαστε τ' αδέλφια της... τι σημασία έχουν οι επίσημες πατρίδες; Σημασία έχει ό,τι μας ενώνει. Το κρασί, το τραγούδι, η νύχτα...

ΑΜΠΛΑ: Όλοι ήμαστε αδέλφια εδώ που 'ρθαμε.

ΣΑΛΗΣ: (συνεπαρμένος) Αλήθεια, η νύχτα μας ενώνει όλους, σα μια μεγάλη κοιλιά, μια μεγάλη φωλιά. Το νιώθω, σα να γεννήθηκα από τη νύχτα. Έμαθα να βγαίνω με την ανατολή των άστρων. Η νύχτα με διώχνει και με καλεί.

ΑΜΠΛΑ: Σα μιλάς έτσι Σαλή... κάτι σου τρώει τα σωθικά. Δεν μπορείς να κρυφτείς από την Αμπλά σου.

ΣΑΛΗΣ: (πηγαίνει πολύ κοντά της) Θυμήθηκα τα ματάκια που έχω χρόνια να δω.

ΑΜΠΛΑ: (τον αγκαλιάζει) Τράβηξες όμως κι εσύ... είσαι γεμάτος πληγές παλικάρι μου κι ας χαμογελάς...

ΣΑΛΗΣ: Οι πληγές μας, μικραίνουν την απόσταση απ' τους άλλους ανθρώπους, μας κάνουν κομμάτι του κόσμου.

(ΚΩΣΤΟΥΛΑ)

ΜΙΑ ΚΡΑΥΓΗ

ΑΝΘΡΩΠΙΑ – ΑΓΑΠΗ – ΕΙΡΗΝΗ – ΠΑΝΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΑΞΙΕΣ

Αλής: Γιώργος Ψαρολογάκης
Σταύρος: Μανώλης Τσιρακάκης

(Σε μια σπηλιά ο Σταύρος είναι ξαπλωμένος στο χώμα σκεπασμένος με κουρέλια. Έχει γένια)

ΣΤΑΥΡΟΣ: Νερό, λίγο νερό.....

ΑΛΗΣ: Επιτέλους ξύπνησες. Δόξα να 'χει ο Αλλάχ που σε βοήθησε (τον ανασηκώνει, του δίνει να φάει, τον σκεπάζει)

ΣΤΑΥΡΟΣ: Φωτεινή... Γιάννη... που είμαι; Ζω; Είμαι ζωντανός;

ΑΛΗΣ: Ναι παιδί μου ζεις.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Είναι αλήθεια γέροντα ή παραλογίζομαι;. Πες μου που βρίσκομαι. Εσύ ποιος είσαι;

ΑΛΗΣ: Ήσουν πολύ χτυπημένος παιδί μου. Σε βρήκα στο δρόμο που πέρασε η φάλαγγα με τους αιχμαλώτους. Πάνε τρεις μήνες. Μόλις ανάσαινες. Με κόπο σε τράβηξα σε τούτη τη σπηλιά. Αν έχει χρόνια είπα μέσα μου θα ζήσει. Δεν τα χάνει. Πέρασα πάλι τ' απόγευμα,, κι ανέπνεες γιέ μου ανέπνεες. Από γερό μαντέμι είναι τούτος

σκέφτηκα. Κι αμέσως θυμήθηκα δυο λεβέντες που μου συμπαραστάθηκαν λίγο καιρό πριν. Έλληνες στρατιώτες ήταν. Μέσα στον κατατρεγμό με βοήθησαν σα γιοί μου. Μου 'δωσαν νερό. Με 'σωσαν από την οργή των άλλων.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Έμαθες τίποτε παππούλη για κείνα τα παιδιά;

ΑΛΗΣ: Δεν έμαθα. Μέσα σε τούτο το χάος τι μπορείς να μάθεις. Μακάρι να 'ναι καλά οι σωτήρες μου.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Όπως και συ τώρα παππούλη για μένα .

ΑΛΗΣ: Εγώ είμαι γέρος παιδί μου. Αν σ' άφηνα να πεθάνεις θα 'χα να δώσω λόγο στον Αλλάχ. Σαν να 'ρθε στο νου μου το όνομα του ενός. Σταύρο θαρρώ, ναι Σταύρο τον έλεγαν. Το θυμάμαι καλά.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Αν τους δεις τώρα θα τους γνωρίσεις;

ΑΛΗΣ: Μα είναι δυνατό να ξεχάσει κάποιος τους σωτήρες του;

ΣΤΑΥΡΟΣ: Κι αν σου πω ότι εγώ είμαι ο Σταύρος;

ΑΛΗΣ: Μη με τυραννάς γιαβρί μου. Δεν αντέχει η καρδιά μου στα γεράματα...

ΣΤΑΥΡΟΣ: Ο Σταύρος είμαι παππού. Τότε όμως ήμουνα καλά. Δεν είχα περάσει τόσα βάσανα. Τώρα μ' αυτά τα χάλια που να με γνωρίσεις.

ΑΛΗΣ: Αλλάχ σ' ευχαριστώ... νιώθω τη μεγαλύτερη τιμή που μου 'κανε ο Θεός. (του φιλά το χέρι, τον αγκαλιάζει)

ΑΛΗΣ: Κακό πράγμα ο πόλεμος παιδί μου. Στη Μικρασία ποτέ δεν είχαμε διαφορές μεταξύ μας. Τώρα μας έβαλαν να σκοτωνόμαστε οι μεγάλοι.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Έτσι είναι παππούλη.

ΑΛΗΣ: Εμείς δεν ήμασταν ποτέ εχθροί αγόρι μου, Να η απόδειξη. Εμείς. Όλοι οι άνθρωποι στη γη έχουν την αγάπη μέσα τους. Ο Αλλάχ να κάψει εκείνους που βάζουν την έχθρα μεταξύ μας. Αλήθεια που είναι το άλλο παλικάρι κι η Φωτεινή που έλεγες στο παραμιλητό σου;

ΣΤΑΥΡΟΣ: Ο Γιάννης πέρασε απ' τα Βουρλά. Πήγαινε στον Τσεσμέ να βρει καράβι να φύγει για την Κρήτη. Από κει είμαστε.

ΑΛΗΣ: Μακάρι να 'φυγε.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Μαγάρι παππούλη. Η Φωτεινή ήτανε η ζωή μου. Θα φεύγαμε μαζί για την Κρήτη μόλις τέλειωνε ο πόλεμος. Αχ... δεν ήτανε γραφτό. Σκοτώθηκε στην επίθεση των Τούρκων. Μαζί με τη μάνα της, το Μανώλη και τη γυναίκα του. Δεν κατέχω... ο πατέρας της. Ούλοι... ούλοι σκοτωθήκανε Θεέ μου. Ύστερα πέσανε πάνω μου... με πήρανε αιχμάλωτο. Δε θυμούμαι πράμα άλλο. Μαγάρι να μη ζούσα...

ΑΛΗΣ: Όχι παλικάρι μου. Είναι αμαρτία. Μην το ξαναπείς. Ο Θεός αποφασίζει για τα παιδιά του. Όλοι ζούμε κλέβοντας μέρες απ' το θάνατο. Λυπάμαι αγόρι μου... λυπάμαι... Άμα ξαμολυθεί η συμφορά του πολέμου, χέρι ανθρώπινο δεν τηνε κρατά, μήδε ανθρώπινη καρδιά την αντέχει. Ας ήμουνα στη θέση της Φωτεινής σου... και κείνη να ζούσε...

ΣΤΑΥΡΟΣ: Έχεις μεγάλη καρδιά παππούλη. Ο Θεός να σε 'χει καλά.

ΑΛΗΣ: Έμαθα πως αρχίσανε ν' αφήνουνε ελεύθερους τους αιχμαλώτους. Κακό γιε μου... κακό. Έπρεπε να τους παραδώσουνε κάπου. Τώρα

γυρνάνε ελεύθεροι και τους σκοτώνουνε οι ρέμπελοι όπου τους βρούνε.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Τι θα κάνω εγώ παππούλη;

ΑΛΗΣ: Θα μείνεις εδώ μέχρι να δυναμώσεις καλά. Θα σου φέρνω φαγητό κάθε μέρα. Θα σου βρω ρούχα να ντυθείς και θα σε βοηθήσω να φτάσεις στη θάλασσα. Θα τα καταφέρεις. Τα νησιά σας από τη Μικρασία είναι κοντά. Θα περάσεις απέναντι. Να το δω αυτό κι ας πεθάνω ήσυχος. Να πας με το καλό στον τόπο σου. Στους δικούς σου. Καταλαβαίνω τον πόνο τους. Έχω κι εγώ δυο γιους στο μέτωπο.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Δεν θα ξεχάσω ποτέ την καλοσύνη και το χαμόγελό σου. Η καρδιά μου έχει μείνει για πάντα εδώ. Κι ύστερα είναι θυμάσαι περισσότερο από 'να άνθρωπο αν όχι την καρδιά και το χαμόγελό ντου!!!

ΑΛΗΣ: Σα φτάσεις με το καλό στην Κρήτη και βρεις τρόπο, στείλε μου ένα μήνυμα πως είσαι καλά. Θα σε σκέφτομαι συνέχεια. Θα σ' έχω στην καρδιά μου μαζί με τα δυο μου παιδιά.

(αγκαλιάζονται)

(ΚΩΣΤΟΥΛΑ)

ΚΑΛΗΣΠΕΡΙΩ ΤΟ ΣΤΕΝΟ

ΑΓΑΠΗ – ΒΕΝΤΕΤΑ - ΠΙΣΤΗ

Γαρεφαλιά: Σούλα Αλεξάκη

Νικήτας: Βαγγέλης Κορακάκης

(χωράφι – βροχή – αστραπές - βροντές)

ΓΑΡΕΦΑΛΙΑ: Όφου Θε μου και ολόγρη θα γενώ...

ΝΙΚΗΤΑΣ: Γαρεφαλιά, είναι κάνεις επάε με τέθιοι καιρό;

ΓΑΡΕΦΑΛΙΑ: Δυο ελιές ήρθα να μαζώξω Νικήτα μα δε με 'φηκε η νερουζά.

Και συ ολόγρος είσαι.

ΝΙΚΗΤΑΣ: Ε... εγράθηκα μιάολια μα δεν επέρασε στο σακκάκι μου. Να

'θελα κάμει κιαμνιά αναιρέσα να σου συντράμω να πας τσι ελιές στο σπίτι.

ΓΑΡΕΦΑΛΙΑ: Όι Νικήτα να μη μασε δει ο αδερφός μου και γενεί κιαμνιά φασαρία πάλι. Κατέχεις τονε δα...

ΝΙΚΗΤΑΣ: Ακόμη το βαστά ο Λεωνίδης ε; Το ίδιο κι ο αδερφός με το κύρη μου.

ΓΑΡΕΦΑΛΙΑ: Το αίμα δε ξεχνιέται ποτέ Νικήτα. Η βεντέτα που έχουνε τα σόγια μας βαστά κοντά εξήντα χρόνους εδά.

ΝΙΚΗΤΑΣ: Κατέχω το. Τσι προάλλες είχενε φέρει την αθιβολή ο κύρης μου πάλι. Να μη ξεχνούμε το αίμα που μασε χωρίζει με το σόι του Χοχλιδομανούσου του κυρού σου, ήλεγε, κι ας είναι ποθαμένος.

ΓΑΡΕΦΑΛΙΑ: Για κειονά σου λέω, ανε με θώριε ο Λεωνίδης πως σου μιλώ ήθελα...

ΝΙΚΗΤΑΣ: Γαρεφαλιά, εμείς είμαστε άλλο πράμα. **BRONTEΣ**

Φοβάσαι τσι βροντές;

ΓΑΡΕΦΑΛΙΑ: Ε... μιάολια, άμα γροϊκάς να σειέται ο κόσμος... εδά που 'μαστε μαζί δε φοβούμαι.

ΝΙΚΗΤΑΣ: Θυμάσαι, μικιοί, μια φορά στο σκολειό που ήπεσες και 'γω εγλάκηξα να σε σηκώσω;

ΓΑΡΕΦΑΛΙΑ: Ναι Νικήτα θυμούμαι ντο.

ΝΙΚΗΤΑΣ: Από τότεσας σε 'χω στο μυαλό μου. Γαρεφαλιά, θέλω να σου πω ένα πράμα. Μα δε κατέχω πώς... να σου το πω... Από τότεσας που επιαστήκανε τ' αδέρφια μας στα χέρια κι εμπήκαμε στη μέση να τσι χωρίσομε, δε μπορώ να ξεχάσω τα μάθια σου... ετσά που ετρέχανε ποταμός... Κάθε φορά που σε θωρώ με πιάνει ένα πράμα, η καρδιά μου...

ΓΑΡΕΦΑΛΙΑ: Και μένα Νικήτα... κι εγώ σε σκέφτομαι πολλές φορές...

ΝΙΚΗΤΑΣ: Γαρεφαλιά, μου φαίνεται, δε κατέχω, τάξε πως σ' αγαπώ.

Μπορεί και να μην κάνει, γιατί τα σόγια μας έχουνε έχθριτα... μα είναι φταίμε εμείς μωρέ Γαρεφαλιά;

ΓΑΡΕΦΑΛΙΑ: Δε φταίμε Νικήτα εμείς, δε φταίμε. Και γώ από τότεσας παρακαλώ το Θεό να σ' έχει καλά. Μα άμα το μάθουνε οι δικοί μου... ο αδερφός μου, θα με σκοτώσει.

ΝΙΚΗΤΑΣ: Γαρεφαλιά, όπως ο Θεός ευλόγησε την ελιά που ήτανε αφορμή να σμίξομε σήμερα, μπορεί να ευλογήσει και την αγάπη μας. Να σβήσει το μίσος και το αίμα που μασε χωρίζει.

ΓΑΡΕΦΑΛΙΑ: Ο Θεός να μασε βλέπει Νικήτα. Ο παπα Μανώλης λέει πως η αγάπη θέλει θυσίες κι έχει και πόνο. Φοβούμαι Νικήτα... μα ότι και να γενεί κι εγώ... κι εγώ... θα σ' αγαπώ.

ΝΙΚΗΤΑΣ: Ότι και να γενεί Γαρεφαλιά...

ΓΑΡΕΦΑΛΙΑ: Βρεθήκαμε ανάμεσα στο καλό και το κακό. Κι εμείς Νικήτα εδιαλέξαμε το καλό, την αγάπη. Ας μη σκεφτόμαστε κακό για τσ' άλλους. Ακόμη και για κείνουσας απού θα μπούνε εμπόδιο ανάμεσα μας.

ΝΙΚΗΤΑΣ: Ναι Γαρεφαλιά. Να ευχηθούμε η κατάρα που χωρίζει τα σόγια μας, να γενεί αγάπη που θα μασε σμίξει.

(Ακούγονται ντουφεκιές – κοιτάζει η Γαρεφαλιά)

ΓΑΡΕΦΑΛΙΑ: Ο αδελφός μου είναι Νικήτα μαζί με τους άλλους. Θα μας είδανε που είμαστε μαζί. Πρέπει να φύγεις Νικήτα. Ανέ πομείνεις επαέ... μπορεί... φύγε Νικήτα. Φύγε, φοβούμαι για σένα... φοβούμαι...

ΝΙΚΗΤΑΣ: Έλα μαζί μου Γαρεφαλιά... έλα να φύγομε μαζί...

ΓΑΡΕΦΑΛΙΑ: Δε μπορώ Νικήτα... δε μπορώ...

ΝΙΚΗΤΑΣ: Έλα σου λέω.. έλα να φύγομε.

ΓΑΡΕΦΑΛΙΑ: Δε μπορώ... δε μπορώ ν' αφήσω τη μάνα μου... στο κρεβάτι... κατάκοιτη...

ΝΙΚΗΤΑΣ: Και συ... είναι... Γαρεφαλιά δε μπορώ να ζήσω χωρίς εσένα...

ΓΑΡΕΦΑΛΙΑ: Μήτε κι εγώ Νικήτα... μα δε μπορώ... Δε μπορώ. Φύγε εσύ.
Ανε μπορείς κι απόψε...
ΝΙΚΗΤΑΣ: Γαρεφαλιά θα φύγω μα θέλω να μου ορκιστείς πως δε θα
χωρίσομε ποτέ...
ΓΑΡΕΦΑΛΙΑ: Σου 'χω ορκιστεί Νικήτα... κι εδά σου ορκίζομαι ξανά...
ΝΙΚΗΤΑΣ: Έλα μαζί... Ορκίζομαι στο Θεό και στην αγάπη μας, στο
ευλογημένο δέντρο την ελιά που μας έσμιξε, πως δεν θα χωρίσομε
ποτέ (επαναλαμβάνει η Γαρεφαλιά)
ΓΑΡΕΦΑΛΙΑ: (τον χαϊδεύει) **Μουσική**
Μισεύεις χαϊδεμένο μου κι εμένα που μ' αφήνεις
πάρε με σκίας κρυγιό νερό στη στράτα να με πίνεις...

(ΚΩΣΤΟΥΛΑ)

ΚΑΛΗΣΠΕΡΙΖΩ ΤΟ ΣΤΕΝΟ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΤΗΤΑ – ΠΑΡΕΑ – ΑΓΑΠΗ ΓΙΑ ΤΗ ΦΥΣΗ, ΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ

Παυλής: Γιάννης Νιωτάκης
Λεωνίδης: Μανώλης Καλογεράκης
Ανέστης: Νίκος Κουρουπάκης
Στελιανός: Γιώργης Ψαρολογάκης
Μενέλαος: Νικηφόρος Στρατήγης

(καφενείο)

ΠΑΥΛΗΣ: Σε ποιο караφάκι φτάνομε εδά Λεωνίδη.
ΛΕΩΝΙΔΗΣ: Στάσου να ξανοίξω. Στο τρίτο...
ΠΑΥΛΗΣ: Έχομε τράτος δηλαδής.
ΑΝΕΣΤΗΣ: Γιάντα; Μετράτε τα караφάκια;
ΛΕΩΝΙΔΗΣ: Κι αμ' είναι; Δε το κατέχεις απού λένε: Το πρώτο φέρνει
όρεξη, το δεύτερο υγεία, το τρίτο φέρνει τη χαρά, το τέταρτο
ευτυχία,
ΠΑΥΛΗΣ: το πέμπτο τη συζήτηση,
ΑΝΕΣΤΗΣ: Το έχτο φασαρία...
ΟΛΟΙ: Από κειά κι ύστερα βράστα...
ΠΑΥΛΗΣ: Κι είναι εγίνηκε ο δάσκαλος;
ΛΕΩΝΙΔΗΣ: Στο κυνήγι θα να 'ναι παωμένος
ΠΑΥΛΗΣ: Ντα από σταν ήρθε πάει, μα φτερό δεν έχει καμωμένο. Είπα του
τσι προάλλες πως μπορεί να 'ναι λαδωμένα τα σκάγια ντου και
για κειονά δεν πάνε ντρέτα.
ΑΝΕΣΤΗΣ: Κι αδε πάνε ντρέτα τα σκάγια ντου... βρίσκει αυτός τρόπο να
φέρνει κυνήγι...
ΣΤΕΛΙΑΝΟΣ: Ωρα καλή.

ΛΕΩΝΙΔΗΣ: Καλώς το Στελιανό.
ΑΝΕΣΤΗΣ: Κάτσε Στελιανέ... κι είντα χαμπάρια.
ΠΑΥΛΗΣ: Μα είντα χαμηλοφτερουγιασμένο σε θωρώ. Είντα
ντουχιουντίζεις.
ΣΤΕΛΙΑΝΟΣ: Κέρασε μας όλους ένα κονιάκ Λεωνίδα. Μνημόσυνο έχω.
ΠΑΥΛΗΣ: Μα είντα λες; Είντα μνημόσυνο;
ΣΤΕΛΙΑΝΟΣ: Ήρθα να με φτύξετε.
ΠΑΥΛΗΣ: Γιάντα μωρέ είντα 'καμες;
ΣΤΕΛΙΑΝΟΣ: Ήκαμα ένα έγκλημα σήμερα. Μεγάλο. Όϊ ο ίδιος, μα με τον
τρόπο μου...
ΛΕΩΝΙΔΗΣ: Πάρε ποτήρι και λέγε...
ΠΑΥΛΗΣ: Για κειονά 'ναι οι φίλοι...
ΣΤΕΛΙΑΝΟΣ: Ατέ πάνω στο βορνό, κατέχετε, έχω ένα χωράφι μ' ένα
μεγάλο πρίνο κοντά στο σύνορο με τ' αμπέλι του Σταματογιάννη.
Οντεν ήμουνε μικιό κοπέλι, ο πρίνος ήτονε μικιό δεντρολάκι κι ο
παππούς μου ήθελε να το κόψει να κάμει μια βέργα. Δεν τον ήφηκα
και του 'πα να μου το χαρίσει. Μαζί εμεγαλώναμε... κάθε χρόνο
εφήλωνε κι εθέριεβε. Εδά ήπιανε ένα αλώνι τόπο... Οπροχθές με
'πιασε ο γιός του Σταματογιάννη απού πήρε το αμπέλι, πως ο
πρίνος το κρούβγει και μου ζήτηξε να τονε κόψει. Αφήφιστα του 'πα
το ναι. Από κεια έρχομαι εδά. Ο πρίνος εκοίτουντονε χάμαι. Ήσκυψα
να δω το κορμό ντου. Το πριόνι τον είχε κόψει πέρα πέρα. Κι από τη
κομμαθιά εστάζανε χάμαι οι τελευταίοι χυμοί ντου... σαν τα
δάκρυα... Εμέτρησα τσι κύκλους τση ζωής του. Εξήντα... όσα και τα
χρόνια μου... Το δάκρυ ντου ήτανε φαρμάκι στη καρδιά μου...
εγώ τονε σκότωνα... τον παιδικό μου φίλο...
ΑΝΕΣΤΗΣ: Μη κάνεις μωρέ 'τσά μα δε φταις εσύ. Αφού ήκανε ζημιά στο
χωράφι του γειτόνου...
ΠΑΥΛΗΣ: Πολλές φορές παίρνομε ασυλλόγιστα αποφάσεις Στελιανέ. Έχεις
δίκιο πως και τα δεντρά και τα ζωντανά δίνουνε ουσία στη ζωή μας.
Είναι οι μικρές αγάπες που γεμίζουνε την ψυχή μας.
ΛΕΩΝΙΔΗΣ: Μα ότι εγίνηκε, εγίνηκε.
ΠΑΥΛΗΣ: Φέρε πράμα μεζέ Λεωνίδα...
ΜΕΝΕΛΑΟΣ: Ήφταξε ο καλός μεζές. Πάρε τσι πέρδικες Λεωνίδα να μας
τσι ψήσεις.
ΛΕΩΝΙΔΗΣ: Εμά μωρέ περδικάρες...
ΑΝΕΣΤΗΣ: Και που τσι σκότωσης δάσκαλε;
ΜΕΝΕΛΑΟΣ: Στο φαράγγι από πάνω... Μα τι έχει ο κ. Στελιανός. Τον
βλέπω...
ΠΑΥΛΗΣ: Χαμηλοφτερουγιασμένο. Πάνω στην ώρα ήρθες δάσκαλε. Για
τον πρίνο μας έλεγε...
ΜΕΝΕΛΑΟΣ: Τα έμαθα. Κι όπως ερχόμουν πέρασα και τον είδα. Μου
είπαν γιατί τον αγαπούσες τόσο...
ΣΤΕΛΙΑΝΟΣ: Πάει ο παιδικός μου φίλος...
ΜΕΝΕΛΑΟΣ: Τι ευαίσθητος άνθρωπος που είστε κ. Στελιανέ. Η αληθινή
σχέση ενός ανθρώπου με ένα δέντρο δεν χάνεται. Είναι βαθιά και
παντοτινή.
ΑΝΕΣΤΗΣ: Είντα θα κάμομε εδά δάσκαλε;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ: Πολλά μπορούμε να κάνομε. Όπως είδα κ. Στελιανέ από τις ρίζες του πρίνου έχουν φυτρώσει τέσσερα μικρά πρινάρια.

ΣΤΕΛΙΑΝΟΣ: Ναι... μόνο τον μεγάλο πρίνο έκοψε.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ: Ακούστε τι θα κάνομε. Τώρα τα πρωτοβρόχια θα βγάλομε με τις ρίζες τους τα τρία δεντρολάκια. Το ένα θα το πάρεις εσύ Ανέστη να το φυτέψεις στο χωράφι σου. Το άλλα εσύ Λεωνίδη. Και το τρίτο κ. Στελιανέ θα το χαρίσεις στον εγγονό σου τον Στέλιο. Βοήθησέ τον να το φυτέψετε. Θα μεγαλώνουν μαζί. Όπως έκανες εσύ με τον παππού σου.

ΑΝΕΣΤΗΣ: Μπράβο δάσκαλε. Όπου να 'ναι αρχίζουν τα πρωτοβρόχια.

ΛΕΩΝΙΔΗΣ: Εγώ θα το χαρίσω στον γιό μου. Θα κουζουλαθεί από τη χαρά του.

ΠΑΥΛΗΣ: Είδες εδά Στελιανέ; Ο Θεός μας ήπεψε το δάσκαλο.

ΣΤΕΛΙΑΝΟΣ: Και το τέταρτο δάσκαλε;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ: Το τέταρτο κατσοπρίνι, το πιο μικρό, θα το αφήσεις εκεί να μεγαλώνει. Είναι στη μέση του χωραφιού περίπου. Θα πηγαίνεις, θα του μιλάς, θα το χαϊδεύεις κι αυτό... θα δεις...

ΑΝΕΣΤΗΣ: Να του μιλεί; Μα είναι λες δάσκαλε...

ΜΕΝΕΛΑΟΣ: Εεεε. Δεν ξέρετε; Τα δέντρα είναι ζωντανές υπάρξεις. Καταλαβαίνουν, αν τα αγαπάς, άμα τα χαϊδεύεις κι όταν τα χτυπάς.

ΠΑΥΛΗΣ: Μπράβο δάσκαλε. Αυτός που φυτεύγει ένα δεντρό λένε πώς αγαπά τσ' άλλους ανθρώπους. Γιατί δίνει ελπίδα σσι γενιές που έρχονται. Στελιανέ, μπορεί να κόπηκε ο μεγάλος πρίνος, αλλά θα δώσει ζωή σε τέσσερα άλλα δεντρολάκια.

ΣΤΕΛΙΑΝΟΣ: Να τα δω να μεγαλώνουν κι αυτά... Κι ύστερα είντα θέλει ένα δεντρό; Μιάολια νερό, μίαολια ήλιο. Πόσο σοφά τα 'φτιαξε ο Θεός... κι όπως μεγαλώνει, θα γεμίζει κλαδιά και φύλλα κι όταν αρχίζει να φυσά το αεράκι θα αρχίζει το τραγούδι...

ΛΕΩΝΙΔΗΣ: Ένα δένδρο όπως μεγαλώνει δίνει μάθημα στον άνθρωπο. Να αντέχει τις μπόρες και τις καταιγίδες.

ΑΝΕΣΤΗΣ: Λεωνίδη φέρε κρασί να το γιορτάσομε.

ΣΤΕΛΙΑΝΟΣ: Εγώ θα κεράσω. Έφυγε ένα βάρος από την ψυχή μου. Κι αιτία είναι ο δάσκαλος.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ: Αν κάθε άνθρωπος φύτευε κάθε χρόνο ένα δένδρο θα 'δινε μια ανάσα στη ζωή του πλανήτη μας. Γιατί η ζωή μας εξαρτάται από τα φυτά και τα δέντρα. Αυτά παράγουν το οξυγόνο που μας χαρίζει ζωή.

ΣΤΕΛΙΑΝΟΣ: Εγώ θα κεράσω γιατί έφυγε ένα βάρος από πάνω μου....

(ΚΩΣΤΟΥΛΑ)

ΣΤΑ ΒΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞΗ ΖΟΡΜΠΑ

ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗΣ - ΥΠΑΡΞΙΑΚΕΣ ΑΝΑΖΗΤΗΣΕΙΣ

ΣΚΗΝΗ 8

Νίκος Καζαντζάκης: Μανώλης Τσιρακάκης
Ζορμπάς: Στέλιος Μοσχονάς

ΚΑΖΑΝΤΖ: Ζορμπά, τι αγέρας είναι ετούτος; Νοτιάς;

ΖΟΡΜΠΑΣ: Πεινάς αφεντικό;

ΚΑΖΑΝΤΖ: Όχι, δεν πεινώ Ζορμπά.

ΖΟΡΜΠΑΣ: Νυστάζεις;

ΚΑΖΑΝΤΖ: Όχι.

ΖΟΡΜΠΑΣ: Μήτε εγώ. Ας καθίσουμε στα χοχλάδια. Έχω κάτι να σε ρωτήσω. (δείχνοντας τα αστέρια). Τι γίνεται εκεί πάνω;

ΚΑΖΑΝΤΖ: Τι;

ΖΟΡΜΠΑΣ: Ξέρεις να μου πεις αφεντικό, ξέρεις να μου πεις τι πάει να πουν όλα αυτά; Ποιος τα 'καμε; Γιατί τα 'καμε; Και πάνω απ' όλα ετούτο. Γιατί να πεθαίνουμε;

ΚΑΖΑΝΤΖ: Δεν ξέρω Ζορμπά.

ΖΟΡΜΠΑΣ: Δεν ξέρεις; Τότε τι 'ναι αυτά τα παλιόχαρτα που διαβάζεις; Γιατί τα διαβάζεις; Άμα δε λένε αυτό τι λένε;

ΚΑΖΑΝΤΖ: Λένε τη στενοχώρια του ανθρώπου που δεν μπορεί ν' απαντήσει σε αυτά που ρωτάς Ζορμπά.

ΖΟΡΜΠΑΣ: Εγώ θέλω να μου πεις από πού ερχόμαστε και πού πάμε. Του λόγου σου τόσα χρόνια μαράζωσες απάνω στις Σολομωνικές, τι ζουμί έβγαλες; Δεν απαντάς;

ΚΑΖΑΝΤΖ: Είμαστε σκουληκάκια μικρά μικρά Ζορμπά, απάνω σ' ένα φυλλαράκι γιγάντιου δέντρου. Το φυλλαράκι αυτό είναι η γη μας. Τ' άλλα φύλλα είναι τα αστέρια που βλέπεις να κουνιούνται μέσα στη νύχτα. Σουρνόμαστε πάνω στο φυλλαράκι μας, το ψαχουλεύουμε, το γευόμαστε... μερικοί άνθρωποι οι πιο ατρόμητοι φτάνουν ως την άκρη του φύλλου. Σκύβουμε με τα μάτια ανοιχτά. Κι από τη στιγμή εκείνη αρχίζει...

ΖΟΡΜΠΑΣ: Τι αρχίζει;

ΚΑΖΑΝΤΖ: **(ΜΟΥΣΙΚΗ ΧΑΛΙ)** Αρχίζει ο μεγάλος κίντυνος Ζορμπά... Άλλοι ζαλίζονται και παραμιλούν, άλλοι φοβούνται... κι άλλοι κοιτάζουν από την άκρη του φύλλου το γκρεμό ήσυχα, παλικαρίσια και λένε – μου αρέσει.

(ΚΟΒΕΤΑΙ ΑΠΟΤΟΜΑ Η ΜΟΥΣΙΚΗ)

ΖΟΡΜΠΑΣ: Εγώ κοιτάζω κάθε στιγμή το θάνατο. Τον κοιτάζω και δε φοβούμαι. Όμως και ποτέ, ποτέ δε λένω – μου αρέσει. Όχι δε μου αρέσει καθόλου. Δεν είμαι λεύτερος; Δεν υπογράφω. Όχι δε θ' απλώσω εγώ στο χάρο το λαιμό μου σαν αρνί και να του πω – σφάξε με αγά μου ν' αγιάσω. Δεν υπογράφω. Δεν είμαι λεύτερος;

ΚΑΖΑΝΤΖ: Βάλε Ζορμπά να πιούμε. Ξέχειλα τα ποτήρια κι άσπρο πάτο.

Ομπρός να δούμε την πλάτη του αρνιού τι μολογάει. Έλα, βίρα τις προφητείες Ζορμπά.

ΖΟΡΜΠΑΣ: (κοιτάζοντας την πλάτη) Όλα καλά. Χίλια χρόνια θα ζήσουμε αφεντικό. Καρδιά βουνό. Ταξίδι βλέπω, ένα μεγάλο ταξίδι. Και στην άκρα του ταξιδιού ένα μεγάλο σπίτι με πολλές πόρτες. Θα 'ναι καμιά πολιτεία αφεντικό...

ΚΑΖΑΝΤΖ: Βάλε να πιούμε Ζορμπά, κι άσε τις προφητείες. Εγώ να σου πω τι 'ναι το σπίτι με τις πολλές πόρτες. Είναι η γης με τα μνήματα. Αυτή 'ναι η άκρα του ταξιδιού. Στην υγεία σου θεομπαίχτη.

ΖΟΡΜΠΑΣ: Στην υγεία σου αφεντικό. Η τύχη, έχουν να πουν, είναι θεόστραβη. Δεν ξέρει πού πάει. Σκουντουφλάει στους διαβάτες και σε όποιον πέσει τονε λένε τυχερό. Στο διάβολο τέτοια τύχη. Δεν τη θέμε εμείς αφεντικό.

ΚΑΖΑΝΤΖ: Δεν τη θέμε εμείς Ζορμπά, βίρα. Έλα Ζορμπά, μάθε με να χορεύω.

ΖΟΡΜΠΑΣ Χορό αφεντικό; Χορό; Έλα.

ΚΑΖΑΝΤΖ: Ομπρός Ζορμπά, άλλαξε η ζωή μου, βίρα.

ΖΟΡΜΠΑΣ: Θα σε μάθω πρώτα πρώτα το ζεϊμπέκικο. Κοίτα το πόδι μου αφεντικό, το νου σου.

ΖΟΡΜΠΑΣ: Γεια σου ξεφτέρι μου. Γεια σου παλληκαράκι μου. Στο διάολο τα χαρτιά και τα καλαμάρια. Στο διάολο τα καλά και συμφέροντα. Ε, μωρέ τώρα που χορεύεις και του λόγου σου και μαθαίνεις τη γλώσσα μου τι έχουμε να πούμε. (χορεύουν – γελούν)
Γελάς και του λόγου σου αφεντικό; Γελάς; Γεια σου λεβέντη μου.

(ΚΩΣΤΟΥΛΑ)

ΟΤΑΝ ΗΜΟΥΝ ΔΗΜΑΡΧΟΣ

ΛΑΟΓΡΑΦΙΑ - ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ – ΠΑΡΑΤΗΡΗΜΑΤΑ - ΦΤΑΡΜΟΣ

Αρισταία: Φρόσω Κουβίδη
Αποστόλης: Νίκος Κουρουπάκης
Στρατής: Μανώλης Καλογεράκης
Πολιός: Στέλιος Μοσχονάς

ΑΡΙΣΤΑΙΑ: Ώρα καλή. Μα είντα φταρμός ήτανε κείνος απού 'χενες μωρέ Αποστόλη. Ευτυχώς κακομίση μου και μου το μήνυσε. Μισή ώρα ήμουνα ολοχάσκωτη να χασμουριούμαι. Να... έφερα σου και μια γαλανή χάντρα να τηνε κρεμάσεις στο λαιμό.

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Σ' ευχαριστώ Αρισταία.

ΑΡΙΣΤΑΙΑ: Για καλό και για κακό βάνε μωρέ και το σώβρακο σου ανάποδα.

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Κάθε που θα παντήξω με τον κερατά τον Αρκαλοβασίλη... Έχει ένα μάτι...

ΑΡΙΣΤΑΙΑ: Οντε θα τονε θωρρείς, δίνε του ντελόγο ένα πούλο. Μιά είναι...

ΣΤΡΑΤΗΣ: Μα πιστεύετε κυρία Αρισταία στο μάτι;

ΑΡΙΣΤΑΙΑ: Να, να... κι η εκκλησία το παραδέχεται οί. Όποιος δε πιστεύει, κακό στη κεφαλή ντου.

ΠΟΛΙΟΣ: Αρισταία.

ΑΡΙΣΤΑΙΑ: Κυρία Αρισταία παρακαλώ.

ΠΟΛΙΟΣ: (λόξυγκας) Κυρία Αρισταία ήθελα να σε ρωτήξω...

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Μα κάτσε να σε κεράσω.

ΑΡΙΣΤΑΙΑ: Βιάζομαι να πα ξεμαθιάσω την κασίκα τση Σπυριδολενιάς.

Έβγανε η πετυχεμένη πέντε κιλά γάλα την ημέρα. Και μια κοπανιά τση κόπηκε.

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Ε... θα τηνε μαθιάσανε.

ΑΡΙΣΤΑΙΑ: Μα είναι ολοφάνερο. Τη γλωσσοφάγανε, τέθιοια καλόγαλη αίγα.

Πάω γιατί πρέπει να περάσω κι από του Κατσοπρίνη. Πρέπει πως τον είδε κακό μάτι.

ΣΤΡΑΤΗΣ: Μα 'γω άκουσα πως έπαθε εγκεφαλικό.

ΑΡΙΣΤΑΙΑ: Εε... το βρήκαμε εδά, εγκεφαλικό. Μαθιασμένος θα να 'ναι ο άθρωπος. Έφαε λέει και δώδεκα σαρδέλες παστές, είντα θα σου κάμει; Μα για να κατέχετε, γροικάτε να σασε πω. Οι αρρώστιες είναι τριώ λογιώ. Τα πονέματα, οι βαρυσμαθιές κι αυτές που φέρνει η κακή ώρα.

ΠΟΛΙΟΣ: (λόξυγκας) Ο Ξυνόχοντρος είχενε λέει τη καρδιά ντου.

ΑΡΙΣΤΑΙΑ: Μπρε, μην ακούτε τον ένα και τον άλλο. Τα καρδιολογικά, τα εγκεφαλικά κι οι άλλλες αρρώστιες οφείλονται στην κακή ώρα που τηνε φέρνει ο φταρμός. Να το κατέχετε.

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Ναι ο φταρμός είναι...

ΑΡΙΣΤΑΙΑ: Έρχονται και τα γιατρουδάκια και θαρούνε... έχω σώσει εγώ κόσμο. Βάρδα από κακό συναπάντημα, κακό αμάτι και το βαροκάρδισμα τση μάνας. Γροικάτε το;

ΠΟΛΙΟΣ: (λόξυγκας) Βάρδα φουρνέλο Αρισταία.

(ΚΩΣΤΟΥΛΑ)

ΟΤΑΝ ΗΜΟΥΝ ΔΗΜΑΡΧΟΣ

ΣΑΤΙΡΑ - ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΕΙΣ

Αποστόλης: Νίκος Κουρουπάκης

Πολιός: Στέλιος Μοσχονάς

Δημόνικος: Μανώλης Καλογεράκης

Αρτεμησία: Φρόσω Κουβίδη

Λαμπρινή: Μαρία Παπαδάκη

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Κοντά δυο βδομάδες έχει να 'ρθει ο γιατρός. Α δε 'ρθει μόνιμος θα πάει το χωριό μας στο πύρος.

ΠΟΛΙΟΣ: Είπανε πως θα 'ρθει σήμερα. Α.. να δούμε.
ΔΗΜΟΝΙΚΟΣ: Καλημέρα σας. Είμαι ο γιατρός Δημόνικος.
ΠΟΛΙΟΣ: Καλώς το γιατρό. Καλώς εκόπιασες, Δημόνικος είπες;
ΔΗΜΟΝΙΚΟΣ: Δημόνικος. Να ειδοποιήσετε, ότι είμαι εδώ; Όποιος είναι άρρωστος...
ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Πάμε μωρέ Πολιό να πούμε πως ήρθε ο γιατρός.
(έρχονται οι ασθενείς)
ΑΡΤΕΜΙΣΙΑ: Κύριε γιατρέ Δημόνικε, έμαθα πως ήρθες και εγλάκουνε με τον ένα πόδα. Τζιριτιχτή ήρθα.
ΔΗΜΟΝΙΚΟΣ: Τι πάθατε κυρία μου, το ονοματάκι σας;
ΑΡΤΕΜΙΣΙΑ: Αρτεμισία. Έπεσα γιατρέ κι εκατασκοτώθηκα. Έκαμα μια βαρυσμαθιά.
ΔΗΜΟΝΙΚΟΣ: Για να δω κυρία Αρτεμισία.
ΑΡΤΕΜΙΣΙΑ: Είντα δηλαδή.
ΔΗΜΟΝΙΚΟΣ: Ε... βγάλε τα ρούχα σου να σε δω.
ΑΡΤΕΜΙΣΙΑ: Ιiiii!!! Ο Θεός δεν το 'παινε. Είντα 'ναι κειονά απού λες. Να βγάλω τα ρούχα μου... Να μασε δούνε επαέ και μαζί να παρακιουκιουρίζομε να βγει τ' όνομά μου; Πολύ θαρρείς θέλουνε;
ΔΗΜΟΝΙΚΟΣ: Μα τι λέτε...
ΑΡΤΕΜΙΣΙΑ: Εγώ 'μαι απάντρεφτη ακόμη κοπέλα.
ΔΗΜΟΝΙΚΟΣ: Ε, πώς θα σας εξετάσω;
ΑΡΤΕΜΙΣΙΑ: Γροίκα γιατρέ, εγώ θα βγω εκειέ πέρα στο πλατεάκι και θα σου λέω είντα 'χω. Από εκειά βγορίζει και με θωρούνε από το χωριό. Να μην κακοβάλουνε. Ξενοχωριανός είσαι. Κατέχω από πού βαστά η σκούφια σου; Επαέ χωριανός να 'ναι και δεν του κάνομε φέδε. Όι ξενομπάτης.
ΔΗΜΟΝΙΚΟΣ: Μα είναι δυνατό κυρία Αρτεμισία να μας ακούνε από όλο το χωριό; Είναι και η ιατρική δεοντολογία.
ΑΡΤΕΜΙΣΙΑ: Αααα.. είδες εδά; Κι άλλη είναι στη μέση... Εγώ δεν είμαι από κείνεςας.
ΔΗΜΟΝΙΚΟΣ: Ποια άλλη κυρία μου.
ΑΡΤΕΜΙΣΙΑ. Αυτή η Θεολογία απού 'πες. Μα και Θεολογία. Ποιος κατέχει από πότε τηνε σύρνεις.
ΔΗΜΟΝΙΚΟΣ: Αμάν πια θα με σκάσετε.
ΑΡΤΕΜΙΣΙΑ: Να σε σκάσω. Κι αποί είντα 'χομε εμείς να πούμε όξω τη βαρυσμαθιά. Ας μας ακούσει και το χωριό.
ΔΗΜΟΝΙΚΟΣ: Τέλος πάντων σας ακούω.
ΑΡΤΕΜΙΣΙΑ. Ανήμενε γιατρέ να πάω στο πλατεάκι και θα σου τα πω με το νι και με το σίγμα.
ΔΗΜΟΝΙΚΟΣ : Περιμένω κυρία μου, περιμένω.
ΑΡΤΕΜΙΣΙΑ. Οφάργας, απονωρίς ήτονε, εγροίκηξα χαλάπατο στο κούμο. Λέω, εμπήκε πάλι η ζουρίδα να μου πνίξει τον πετεινό.
ΔΗΜΟΝΙΚΟΣ: Τι είναι η ζουρίδα, πως το είπατε;
ΑΡΤΕΜΙΣΙΑ. Καλογυναικούσα, νυφίτσα πως τηνε λένε. Λέω, πάει το πουλί μου. Απού το καμάρωνα. Κι είντα πουλί τονε κείονα.
ΔΗΜΟΝΙΚΟΣ: Λοιπόν;
ΑΡΤΕΜΙΣΙΑ. Κι ετσά απού έσφιξα πέρα, ήτανε μια κολύμπα και μπρουμουτίζω κι εκατασκοτώθηκα. Ολόμπλαβα έκαμα τα μεριά μου.

ΔΗΜΟΝΙΚΟΣ: Ε... τι να σας πω. Διάγνωση από τόσο μακριά πρώτη φορά κάνω.

ΑΡΤΕΜΙΣΙΑ. Μα είναι σόι γιατρός είσαι; Εγώ σου 'πα και για τον κούμο και για το πουλί, κρίμας το πουλί μου, γιατί δεν σου τελείωσα, ίσαμε να σκωθώ το 'χενε πνιμένο ο πατασμός κι εσύ μου λες πως δεν κατέχεις είναι 'χω.

ΔΗΜΟΝΙΚΟΣ: Τέλος πάντων, αφού περπατάτε πρέπει πως δεν έσπασε κάποιο κόκκαλο. Θέλεις φάρμακα όμως.

ΑΡΤΕΜΙΣΙΑ. Είναι φάρμακα; Έχω ένα μπουκάλι άζαξ να ποτριφτώ κοντό με κειονά; Γη δε θα δω διάφορο;

ΔΗΜΟΝΙΚΟΣ: Μια ειδική αλοιφή χρειάζεστε.

ΑΡΤΕΜΙΣΙΑ. Είναι αλοιφή, πλερωτική;

ΔΗΜΟΝΙΚΟΣ: Ναι από το φαρμακείο θα την πάρετε.

ΑΡΤΕΜΙΣΙΑ: Μήτε τσ' αλοιφές σου θέλω, μήτε τα καλά σου. Εγώ θα πάω στην Αρισταία να μου δώσει πράμα κατάπλασμα.

ΔΗΜΟΝΙΚΟΣ: Όπως νομίζετε...

(φεύγει)

ΛΑΜΠΡΙΝΗ: Γιατρέ, ε γιατρέ μα πως είπες πως σε λένε;

ΔΗΜΟΝΙΚΟΣ!: Δημόνικος...

ΛΑΜΠΡΙΝΗ: Δημου... Άστο πια καλά γιατί 'ναι μιάολια μπίζηλο. Έμαθα πως ήρθες γιατί θέλω να μου κάμεις μια ενεχείριση.

ΔΗΜΟΝΙΚΟΣ: Τι είπατε κυρία;

ΛΑΜΠΡΙΝΗ: Λαμπρινή. Λαμπρινό με φωνιάζουνε. Έχω ένα πόνο επαέ στο λαγγόνι στην αριστερή μπάντα. Η συντέκνισσα μου η Ζαμπία είχενε το ίδιο κι επήγε στο Βενιζέλειο και τση κάμανε σκωλικοειδίτη.

ΔΗΜΟΝΙΚΟΣ: Μα η σκωλικοειδίτης είναι στη δεξιά μεριά.

ΛΑΜΠΡΙΝΗ: Κατέχω είναι σου λέω. Όπως μπαίνομε στην αριστερή μπάντα. (δείχνει δεξιά).

ΔΗΜΟΝΙΚΟΣ: Μα κυρία μου...

ΛΑΜΠΡΙΝΗ: Έφερα 'γω μια αλλαξά ρούχα

ΔΗΜΟΝΙΚΟΣ: Κυρία Λαμπρινή, δεν έχω εργαλεία εδώ...

ΛΑΜΠΡΙΝΗ: Έφερα 'γω απ' όλα. Και μαχαίρι, και σακοράφα και κλωστή. Μόνο να μ' ενεχειρίσεις ντελόγο.

ΔΗΜΟΝΙΚΟΣ: Μα δεν κάνουν αυτά...

ΛΑΜΠΡΙΝΗ: Εεε... καλά δα. Δεν το κάτεχα πως είσαι τόσονα μισμιτζής. Πάω να βρω ένα τσαπράζι πριονωτό απού κόβγει πια καλά και θα ξαναπεράσω.

ΔΗΜΟΝΙΚΟΣ: Μα δεν κόβουν αυτά τα μαχαίρια.

ΛΑΜΠΡΙΝΗ: Εεε... άσε σκίας κι εγώ θα πάω στου συμπεθέρου μου να του ζητήξω το μαχαίρι απού σφάζει τσι χοίρους. Τον αθέρα κόβγει...

ΑΡΤΕΜΙΣΙΑ: (έρχεται) Λαμπρινό, μωρέ Λαμπρινό είναι σου 'πε ο γιατρός. Είδες διάφορο;

ΛΑΜΠΡΙΝΗ: Πούτου Παναγία μου... πράμα... αυτός είναι ολότροζος.

ΑΡΤΕΜΙΣΙΑ: Κύριε γιατρέ Δημόνικε.

ΔΗΜΟΝΙΚΟΣ: Δημόνικος

ΑΡΤΕΜΙΣΙΑ: Από κειονά... Να σε ρωτήξω ένα μπράμα. Ετάξανε μας πως θα κάμουνε ένα καινούργιο σύστημα υγείας και ο καθένας θα να 'χει τον εδικό ντου γιατρό να τονε γιατροπορεύγει, την εδική ντου μεσοκόμα και τα φάρμακα χαχαλιές. Αλήθεια είναι;

ΔΗΜΟΝΙΚΟΣ: Ναι κυρία μου. Η υγεία είναι κοινωνικό αγαθό. Αν δεν υπάρχει υγεία ούτε τα πλούτη, ούτε η ομορφιά αξίζουν. Γι' αυτό όλες οι ευχές μας τελειώνουν με το 'να 'χομε την υγεία μας.

ΑΡΤΕΜΙΣΙΑ: Ωραία τα λες μα άλλο σε ρώτηξα. Μη μας τα στρουφίζεις.

ΔΗΜΟΝΙΚΟΣ: Ναι θα 'ρθει γιατρός για όλους. Και τα φάρμακα θα είναι δωρεάν.

ΛΑΜΠΡΙΝΗ: Δε κατέχω μωρή Αρτεμισία, μα ο μπολτοζέρης ο Μυρώνης απού ανοίγει τσι δρόμους κι έχουνε δει πολλά τα μάθια ντου έλεγε οντέν άκουσε τούτανα. Μη κάνετε όνειρα, μα τα τζάμπια φάρμακα θα να 'ναι χαλασμένα. Το βερεσέ κρέας το τρώνε οι σκύλοι.

ΑΡΤΕΜΙΣΙΑ: Γροίκα να σου πω γιατρέ Δημου... έτσα που σε λένε, να τωσε πεις πως εγώ δε θέλω ειδικό μου γιατρό. Είμαι κι απάντρευτη. Το σπίτι μου μικιό. Δε χωρεί δεύτερο κρεβάτι. Που θα τονε βάνω να θέτει. Μαζί, άντα χαζίρι, δεν κάνει να θέτομε γιατί πολλά θέλουνε να μου βγει το όνομα; Κι ύστερα άμε να βρεις στουμπώματα να φράξεις χίλια στόματα.

ΠΟΛΙΟΣ: (έρχεται) Κύριε Δημούνικε για τσι γιατρούς που 'πανε πως θα πέψουνε. Κι εγώ δε θέλω ειδικό μου γιατί εμείς ψήνομε μια χαχαλιά βρούβες και τρώμε δυο βολές. Του γιατρού είντα θα του ψήνομε, που άκουσα πως οι γιατροί είναι και κακόφαγοι.

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Εγώ τονε θέλω το γιατρό. Εκειέ ποπίσω στο καμεράκι θα του στρώνω κι οντε θα πηγαίνω στο ψάρεμα θα τονε παίρνω να μου σύρνει τα δίχτυα.

ΔΗΜΟΝΙΚΟΣ: Τόση ώρα σας ακούω και νόημα δεν μπορώ να βγάλω. Καλά, θα τους πω να στείλουν ένα γιατρό για όλους.

(ΚΩΣΤΟΥΛΑ)

«ΟΤΑΝ ΗΜΟΥΝ ΔΗΜΑΡΧΟΣ»

(ΚΩΜΩΔΙΑ)

ΤΟ ΠΡΟΞΕΝΙΟ

Αννίκα (μάνια νύφης) - Σούλα Αλεξάκη

Κατερίνη – Μαρία Παπαδάκη

Πατέρας - Γιάννης Νιωτάκης

Γαμπρός - Μανώλης Καλογεράκης

ΑΝΝΙΚΑ: Κατερίνη, μωρή Κατερίνη, πόρισε μωρή απού σε θέλω.

ΚΑΤΕΡΙΝΗ: Είντα θες μάνια, ώφου κι εθώρουμε ένα όνειρο, μα είντα όνειρο. Πως ήθελα με παντρέψετε λέει και...

ΑΝΝΙΚΑ: Ναι μωρή, είπαμε με το κύρη σου πως είσαι μπλιό τση παντριάς.

Έπεψε το λοιπόν το σάντολό σου απού σε βάφτισε και σ' αγαπά να σου βρει γαμπρό.

ΚΑΤΕΡΙΝΗ: Αλήθεια μάνια; Ο Θεός να σασε δίνει την υγεία σας. Μα εθώρουμε ντο 'γω το όνειρο... Θέλω τονε μάνια το γαμπρό, μα θέλω τονε. Να κουζουλαθώ θέλει. Ω... χαρώ τονε το γαμπρό. Ω... χαρώ τονε. Να θέτομε και μαζί ε μάνια;

ΑΝΝΙΚΑ: Ναι κανακαρά μου, να θέτετε μαζί, μα απείς βλοηθείτε. Πρέπει όμως πλια μπρος ο γαμπρός να πει κι αυτός το «ναι».

ΚΑΤΕΡΙΝΗ: Γιάντα μάνα, δε κατέχει να μιλεί, να λέει ναι, ναι, ναι, σαν και μένα; Δε πιστεύγω μάνα να 'ναι μούγγος γιατί δεν τονε θέλω. Να το κατέχεις. Εγώ θέλω να ροζονάρουμε κιόλας.

ΑΝΝΙΚΑ: Κατέχει μωρή παράορη να μιλεί μα πρέπει να του μπεγιεντίσεις κακομοίρα μου. Να τ' αρέσεις. Να γενείς όμορφη... μα πολλά όμορφη...

ΚΑΤΕΡΙΝΗ: Ε... Είντα δηλαδή όμορφη; Να βαφτώ σαν τη θεατρίνα απού 'ρθε οπέρυσι μ' ένα αρκουδιάρη, που τση 'παιζε το νταούλι κι εχόρευγε;

ΑΝΝΙΚΑ: Ναι μωρή, ετσά με τη μπογιά να βάψεις τα μούτρα σου.

ΚΑΤΕΡΙΝΗ: Ε... γεια σου μάνα. Κατέχω. Εγώ δα βαφτώ με τα μούρνα τση μουρνιάς μας. Να δεις που τσι προάλλες εβάφτηκα εκείά στο μποστανί μας κι ύστερα είδα τη μούρη μου στη γούρνα απού πίνουνε τα ωζά μας νερό κι ήμουνε ένα όμορφο μπράμα... κουζουλαμός.

ΑΝΝΙΚΑ: Έχε την ευκή μου. Ετούτονα δα γενεί, μα πρέπει να μάθεις να κουβεδιάζεις και γνωστικά. Να σε μπεγιεντίσουνε εκεινιά που θα 'ρθούνε να σε δούνε.

ΚΑΤΕΡΙΝΗ: Ε... κι είντα να λέω;

ΑΝΝΙΚΑ: Ε... να... δα τσι χαιρετήξεις πλια μπρος, να πιάσεις τη χέρα ντωνε. Να πεις, αν είναι πρωί «καλημέρα», αν είναι βράδυ «καλησπέρα» κι αν είναι μεσημέρι «πολλά τα έτη σας» ή «γεια σας».

ΚΑΤΕΡΙΝΗ: Ετούτονα μόνο; Χαράς το πράμα.

ΑΝΝΙΚΑ: Ε... να χαιρετήξεις και το γαμπρό και να τονε ρωτήξεις αν' είναι καλά.

ΚΑΤΕΡΙΝΗ: Εντάξει μάνα. Έμαθα τα όλα. Και πότε κοντό δα 'ρθούνε;

ΑΝΝΙΚΑ: Ε... η ώρα τσι βάνει, μόνο πετάξου στο σόχωρο να δέσεις την αίγα μας να μην κάμει εζημιά. Κι εγώ θα σου φωνιάξω οντέ 'ρθούνε.

ΚΑΤΕΡΙΝΗ: (φεύγει τρέχοντας προς την πλατεία) Πάω μάνα, πάω. Ν' ανημένω το γαμπρό.
(έρχεται ο γαμπρός με τον πατέρα του)

ΠΑΤΕΡΑΣ: Αννίκα... μπρε συ Αννίκα. Μα που είσαι;
(στο γαμπρό) Έλα μωρέ μέσα... μα είντα συστυλωσά είναι μωρέ τούτηνιά. Κατέχεις μωρέ Γιάντα ήρθαμε;

ΓΑΜΠΡΟΣ: Όϊ Γιάντα;

ΠΑΤΕΡΑΣ: Ήρθαμε μωρέ να δούμε τη νύφη. Ξάνοιξε να μη με ξεγιβεντίσεις γιατί μαύρη σου μοίρα. Γροϊκάς;

ΓΑΜΠΡΟΣ: Ε... κι είντα θα κάνω;

ΠΑΤΕΡΑΣ: Ξάνοιξε είντα κάνω και είντα λέω λέω. Τα άλλα άστα πάνω μου. Γροϊκάς;

ΓΑΜΠΡΟΣ: Γροϊκώ.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Αννίκα... , μπρε συ Αννίκα... Πού 'σαι Αννίκα. (κάνει τα ίδια ο γαμπρός). Σκάσε μωρέ να μη σου δώσω μια... και...

ΑΝΝΙΚΑ: Καλώς τσι, καλώς το συμπέθερο μου. Καλώς εκοπιάσετε (πιο σιγά) κι ο Θεός να δώσει να στραβωθείτε να την ανεμαζώξετε για νύφη σας.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Καλώς σασε βρήκαμε.

ΑΝΝΙΚΑ: Κάτσετε, κάτσετε. Κάτσε γαμπρέ μου. Έχω το 'γω μπρε συμπέθερε μου παράπονο που άνθρωπος δεν επάτησε ν' ανεγογυρέψει για νύφη τέθιο θυλικό σαν το δικό μου. Μα τέθιο θυλικό...

ΠΑΤΕΡΑΣ: Ε... και πούντο 'δα το θυλικό σου. Δε ντο θωρούμε.

ΑΝΝΙΚΑ: Έπαδα κοντά 'ναι πεταμένο να δέσει την αίγα μας. Μα δα τση φωνιάξω κι αυτή θα γλακά γιατί το κακορίζικο ψοφά για παντρεία. (πατέρας και γιος κοιτάζονται μεταξύ τους)

ΑΝΝΙΚΑ: Κατερίνηηη... μπρε συ Κατερίνηηη...

ΚΑΤΕΡΙΝΗ: Είντα θες μάναααα...

ΑΝΝΙΚΑ: Κόπιασε μωρή ογλήγορα γιατί ήρθε ο γαμπρός και σε θέλει για νύφη.

ΚΑΤΕΡΙΝΗ: Έρχομαι μπρε, έρχομαι. Να βαφτώ κιάλας... (βάφει τα χείλια, τα μάγουλα...)

ΑΝΝΙΚΑ: Ογλήγορα να μην ανημένομε.

ΚΑΤΕΡΙΝΗ: (τρέχοντας) Έρχομαι γώ μικιό μου και κιτρολέμονο μου, να σε σφιχταγκαλιάσω φιλιά να σε χορτάσω. (πριν μπει στη σκηνή προσπαθεί να δέσει το τσικουροβάσταγο της βράκας της που έχει σπάσει) Ώφου κι απάνω στην ώρα έσπασε το τσικουροβάσταγο τση βράκας μου. Ανήμενε λεβέντη μου να μη μου πέσει η βράκα. Άχι τσικουροβάσταγο και να 'παίρνες χαμπάρι πως έχει έρθει ο γαμπρός μαζί ντου να με πάρει.

(μπαίνει μέσα ανεμαλλιασμένη – πιάνει τα χέρια τους χαχαρίζοντας)

ΚΑΤΕΡΙΝΗ: Δώσε μου μπρε τη χέρα σου... - ε μάνα...

Πιάνω τη, λέω, πιάνω τη δεξιά και τη ζερβή σας και σασε ακριβοχαιρετώ σα νύφη edική σας. Καλημέρα ταχυνή, καλησπέρα βραδυνή και τη μεσημεριανή, πολλά τα έτη σας και γειά σας κι η φωθιά που με κεντά να μπει μέσα στα μεριά σας.

ΑΝΝΙΚΑ: Έχω 'γω μια κανακαρά...

ΚΑΤΕΡΙΝΗ: Ολονώ ποσάζω τη μούρη σας. (στο γαμπρό) Κι έντα κάνεις κι ετουλόγου σου, καλά 'σαι, καλά 'σαι. Για μίλησε να δω μιλείς να πεις το ναι;

ΓΑΜΠΡΟΣ: Ναι καλά.

ΚΑΤΕΡΙΝΗ: Μιλεί μάνα μιλεί... ε... να το χαρώ 'γω απού δα θέτομε και μαζί... ετσά δε μού 'πες μάνα;

ΑΝΝΙΚΑ: Ναι μπρε Κατερίνη.

ΚΑΤΕΡΙΝΗ: Εγλάκουμε να 'ρθω κοντζέ μου. Χαρώ το 'γω μήλο ζαρίφικό μου. Αρέσω σου; Ε; Αρέσω σου; Σαν τη πουλάδα την πλουμιστή δεν είμαι; Χαρώ το 'γω χαρώ το.

ΑΝΝΙΚΑ: Κατερίνη, κέρασε μπρε συ τσ' αθρώπους.

ΚΑΤΕΡΙΝΗ: Να σασε κεράσω... Θέλετε ένα συκαλάκι γλυκό; Η μάνα μου το 'καμε κι είναι μια χαρά σιχασά.

ΑΝΝΙΚΑ: Ναι, φέρε. Μα πώς ομορφοκουβεδιάζει η κανακαρά μου, ε συμπέθερε;

ΠΑΤΕΡΑΣ: Ναι γροικώ...

ΚΑΤΕΡΙΝΗ: Σκουλίλους είχανε τα συκαλάκια. Μα η μάνα μου είπενε πως

άμα τα βράσει θα ψοφήσουνε. Και να δείτε είντα καλά εγενήκανε..
γλυκά... μα είντα γλυκά.

ΑΝΝΙΚΑ: Μα πήγαινε δα κόρη μου...

ΚΑΤΕΡΙΝΗ: Ε... κάτσε μπρε μάνα να μορφοκουβεδιάσω με τσ' ανθρώπους
πρώτα. Είντα κάθα μέρα τσι θωρούμε; Να κατέχετε πως μ' αρέσει το
συκαλάκι. Μόνο που τσι προάλλες επόμεινε ανοιχτό το στούμπωμα
κι εγέμισε η γιάλα μελιτάκουσ. Μα μεις το συρώσαμε το σορόπι με το
τσεμπέρι τση λαλάς μου. Εζορίστηκε να περάσει το σορόπι μιάολια
από το τσεμπέρι γιατί η λαλά μου είχενε να το πλύνει από τότεσας
που το πήρε.

ΑΝΝΙΚΑ: Μα πήγαινε 'δα κόρη μου να το φέρεις.

ΚΑΤΕΡΙΝΗ: Ντελόγο μάνα, ντελόγο.

ΑΝΝΙΚΑ: Ροδάνι πάει η γλώσσα τσης όμως ε συμπέθερε;

ΠΑΤΕΡΑΣ: Γροικώ... γροικώ...

ΚΑΤΕΡΙΝΗ: Πάρετε μπρε ένα συκαλάκι.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Δε θέλω γιατί έχω ζάχαρο.

ΚΑΤΕΡΙΝΗ: Πάρε σκias εσύ λεβέντη μου.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Δεν τρώει γλυκά... να μη χαλάσουνε τα δόδια ντου.

ΓΑΜΠΡΟΣ: Δε ντρώω... να μη χαλάσουνε τα δόδια μου.

ΚΑΤΕΡΙΝΗ: Ε... ξα σας... να το φάω σκias εγώ απού μ' αρέσει κιόλας. Δε
πιστεύγω μάνα να μην έχουνε ψοφήσει οι σκουλίκοι ε;

ΑΝΝΙΚΑ: Κατερίνη...

ΚΑΤΕΡΙΝΗ: Είπενε μου η μάνα μου πως θα κοιμούμαστε και μαζί, ε κοντζέ
μου; Μα απείσ βλοηθούμε λέει. Χαρώ το 'γω, χαρώ το. Ερώτηξα 'γω
και μια φιλενάδα μου απού επαντρέφτηκε τσι ύστερες του μήνα πως
επέρασε με το γαμπρό τη πρώτη νύχτα που εστεφανωθήκανε. Κι
είπε μου είντα όμορφα που ήτανε. Ίδια πως έπινε λέει γαζόζα.

ΑΝΝΙΚΑ: Θωρείτε τη μπρε πως ομορφοκουβεδιάζει; Και διάλε ανε τση
ορμήνεψα να τα πει ωστόσονα όμορφα, φωθιά να με κεντίσει.

ΠΑΤΕΡΑΣ! (σηκώνεται) Να σε κεντίσει, να σε κεντίσει, μα μεις
κουμπάρισσα δα πηγαίνομε. Σκώσου...

ΓΑΜΠΡΟΣ: Σκώσου...

ΑΝΝΙΚΑ: Γιάντα μπρε συμπέθερε; Εδά που ήρθε η νύφη;

ΠΑΤΕΡΑΣ: Να πηγαίνομε θέλει εμείς. Πολλά μική 'ναι ακόμη η νύφη σας.
Άστε τη μιαολιά να μεγαλώσει. Πάμε...

ΓΑΜΠΡΟΣ: Πολλά μική... πάμε...

ΚΑΤΕΡΙΝΗ: Μικιό είναι το μάτι σας. Εσείς χάνετε. Τέθοιο κελεπούρι απού
'μαι που θα ξαναβρείτε ε; Πού θα ξαναβρείτε;

(ΚΩΣΤΟΥΛΑ)

ΣΤΑ ΧΝΑΡΙΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΑΤΗ – Ο ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΟΝΔΥΛΑΚΗΣ

Στρατής: Νίκος Κουρουπάκης
Γιάννης: Μανώλης Τσιρακάκης
Μαρία: Μαρία Παπαδάκη
Καλλιόπη: Ευγενία Στεφανάκη
Γαρουφαλλιά: Φρόσω Κουβίδη
Γείτονας: Μανώλης Καλογεράκης

ΣΚΗΝΗ

(Σπίτι – στη μέση το φέρετρο)

ΟΛΕΣ: Αχ... πατέρα... (έρχονται οι Γιάννης, Στρατής)
ΜΑΡΙΑ – ΓΑΡΟΥΦΑΛΙΑ: Ελάτε... ελάτε...
ΓΙΑΝΝΗΣ: (Χαιρετούν όλους) Τα συλλυπητήρια μου. Ζωή σε σας.
ΚΑΛΛΙΟΠΗ: Ευχαριστώ.
ΣΤΡΑΤΗΣ: Θερμά συλλυπητήρια.
ΜΑΡΙΑ: Ευχαριστούμε. Ζωή σε σας.
ΓΙΑΝΝΗΣ: Μα πώς
ΓΑΡΟΥΦΑΛΙΑ – ΜΑΡΙΑ: Έτσι ξαφνικά.
ΚΑΛΛΙΟΠΗ: Και του το 'λεγα 'γω. Μην πίνεις τόσωνα ευλοημένε. Μα πού αυτός.
ΓΕΙΤΟΝΑΣ: Υπομονή Καλλιόπη...
ΣΤΡΑΤΗΣ: Ε, το γραφτό.
ΓΙΑΝΝΗΣ: Οντε μας το 'πανε. Εστεναχωρηθηκαμε... Ζωή σε σας. Να 'στε καλά να τον θυμόσαστε.
ΜΑΡΙΑ: Ευχαριστούμε.
ΣΤΡΑΤΗΣ: Ένα άνθρωπος σαν τον πατέρα σας δεν ξεχνιέται.
ΓΑΡΟΥΦΑΛΙΑ: Δεν ξεχνιέται... δεν ξεχνιέται.
ΓΙΑΝΝΗΣ: Μα πώς να ξεχαστεί. Στήθος μάρμαρο.
ΣΤΡΑΤΗΣ: (απευθυνόμενος σε διπλανό με πένθος). Κι ο κύριος, συγγενής;
ΓΕΙΤΟΝΑΣ: Όϊ γείτονας.
ΣΤΡΑΤΗΣ: Ααα... το πένθος.
ΜΑΡΙΑ: Έχει κι ο γείτονας πένθος.
ΚΑΛΛΙΟΠΗ: Εχ... έθαψε την τρίτη του γυναίκα οψές.
ΓΙΑΝΝΗΣ: Την τρίτη;
ΓΑΡΟΥΦΑΛΙΑ: Ναι την τρίτη. Επόθανε προχθές.
ΓΙΑΝΝΗΣ: Ε... μα πώς; Εποθάνανε και οι τρεις;
ΓΕΙΤΟΝΑΣ: Ναίσκε. Και οι τρεις.
ΣΤΡΑΤΗΣ: Και η πρώτη; Από είντα επόθανε;
ΓΕΙΤΟΝΑΣ: Αχχχ... η πρώτη ήφαι αμανίτους.
ΓΙΑΝΝΗΣ: Αμανίτους; Κι η δεύτερη;
ΓΕΙΤΟΝΑΣ: Αχχχ... αμανίτους έφαι κι αυτή.
ΣΤΡΑΤΗΣ: Κι η τρίτη;
ΓΕΙΤΟΝΑΣ: Αυτή επήγε από βεργιά, γιατί δεν ήτρωε τσι αμανίτους.
ΣΤΡΑΤΗΣ: Εεεε... είντα να πω. Ζωή σε σας.

ΜΑΡΙΑ: Αχ... πατέρα...
ΚΑΛΛΙΟΠΗ: Ένα καφέ;
ΓΙΑΝΝΗΣ: Εεε... ναι τση παρηγοριάς. Έχει όμως ο συχωρεμένος ένα
χρωματάκι.
ΣΤΡΑΤΗΣ: Ε, να του βάλομε ένα κρασί. Να δούμε να σηκωθεί θέλει;
ΓΑΡΟΥΦΑΛΛΙΑ: Τον καφέ.
ΓΙΑΝΝΗΣ: Στην μακαρία ντου.
ΜΑΡΙΑ: Αχ... πατέρα...
ΓΙΑΝΝΗΣ: Μα πώς έγινε...
ΜΑΡΙΑ: Εκάθουντονε επαέ, όπως την άλλη φορά με εσάς. Ήπινε...
ήπινε...
ΣΤΡΑΤΗΣ: Κι ύστερα;
ΓΑΡΟΥΦΑΛΛΙΑ: Εκειά που ήπινε... εβίβα μας... Να ποθάνει ο Χάρος...
εγρύλωσε τα μάθια ντου κι εποχάσκωσε.
ΓΙΑΝΝΗΣ: Μα έτσι ξαφνικά;
ΟΛΕΣ: Έτσι ξαφνικά...
ΓΕΙΤΟΝΑΣ: Είντα σου 'ναι ο άθρωπος...
ΑΛΛΟΣ: Πράμα δεν είναι. Την μια είναι, την άλλη δεν είναι.
ΚΑΛΛΙΟΠΗ: Και του 'λεγα. Μην πίνεις τόσονα χριστιανέ μου.
ΓΕΙΤΟΝΑΣ: Υπομονή Καλλιόπη...
ΣΤΡΑΤΗΣ: Μα πού αυτός...
ΓΑΡΟΥΦΑΛΛΙΑ: Δεν εφύτρωξε, ήλεγε, ακόμη ο πρίνος που θα μου
κάμουνε εμένα την κασόνα.
ΜΑΡΙΑ: Κι εδά. Μπαμπά μου και πού πας.
ΚΑΛΛΙΟΠΗ: Και πού μ' ήφηκες Καμαριανέ μου. και πώς θα θωρώ τη ζώνη
την παντέρμη σου να κρέμεται εδά. Που σου 'λεγα, κάθε μέρα, βάλε
τηνε την παντέρμη σου. Κι εσύ εφώνιαζες. Άσε τηνε για τη σκόλη.
ΜΑΡΙΑ: Σήκω μπαμπά μου να δεις τσι φίλους σου.
ΓΑΡΟΥΦΑΛΛΙΑ: Σήκω να ψήσει πάλι η Μαρία μας ένα κουνελάκι.
ΜΑΡΙΑ: Σήκω και δεν άνοιξες ακόμη το καινούργιο κρασί.
ΜΑΡΙΑ: Σήκω κι επέψανε μας πάλι από το μιτάτο μαλάκα.
ΚΑΛΛΙΟΠΗ: Σήκω να φας μαλάκα.

(ΚΩΣΤΟΥΛΑ)

**ΚΟΝΤΖΕΣ ΚΑΙ ΔΙΩΜΑΤΑΡΗΣ
LOVE STORY
ΠΑΤΡΑ
DVD**

(ΚΩΣΤΟΥΛΑ)

«... ΚΑΙ ΚΑΛΑ ΞΕΜΠΕΡΔΕΜΑΤΑ»
(ΚΩΜΩΔΙΑ)
«ΤΟ ΠΟΚΙΟΝΟΝΕ»

Νικολιό: Νίκος Κουρουπάκης
Θεώνη: Ευγενία Στεφανάκη
Ζαχαρένια: Φρόσω Κουβίδη
Στεφανής: Γιάννης Νιωτάκης
Μυρώνης: Μανώλης Τσιρακάκης

ΣΤΕΦΑΝΗΣ: Μυρωνιό παιδί μου ελέγαμε με τη θεια σου τη Θεώνη πώς είσαι εδά μπλιό άντρας τση παντριάς.
ΘΕΩΝΗ: Τόσουσας χρόνους στα όρη με τα ωζά παιδί μου, είναι καιρός...
ΣΤΕΦΑΝΗΣ: Εδά απού εκατέβηκες, να κάτσεις στο χωριό, να σου βρούμε και μια κοπελιά να σε παντρέψομε.
ΜΥΡΩΝΗΣ: Καλά είμαι στα όρη, στο μιτάτο με τα ωζά μας. Εγώ θα κάτσω κάμποσες μέρες στο χωριό και θα γιαγείρω.
ΘΕΩΝΗ: Να κάτσεις στο χωριό παιδί μου. Να θωρείς και να σε θωρούνε οι γι-αθρώποι.
ΣΤΕΦΑΝΗΣ: Να θωρείς και τσι κοπελιές Μυρώνη. Άντρας είσαι μπλιό. Να σου κανακεύουε και το διάλολο απού 'χεις στο παντελόλι.
ΜΥΡΩΝΗΣ: Όϊ... Εγώ θα πχιαίνω.
ΘΕΩΝΗ: Καιρός σου είναι παιδί μου να πάρεις μια κοπελιά. Να σε φροντίζει, να σου μαγερεύγει.
ΣΤΕΦΑΝΗΣ: Να κάνεις και το αντρίκειο σου.
ΜΥΡΩΝΗΣ: Δε θέλω εγώ τέθοια πράματα. Εγώ ότι θέλω το κάνω αμοναχός μου.
ΣΤΕΦΑΝΗΣ: Το αντρίκειο μωρέ δεν το κάνεις αμοναχός σου. Χρειάζεται κι η γυναίκα. Μα δεν κατέχεις μωρέ πράμα για κειονά... το... ποκιόνονε; Δεν κατέχεις;
ΜΥΡΩΝΗΣ: Ποιο κειονά πατέρα;
ΣΤΕΦΑΝΗΣ: Τσι κοπελιές μωρέ... τσι γυναίκες...
ΜΥΡΩΝΗΣ: Εεεε. Κατέχω. Πώς δε κατέχω... Να τη θειά μου τη Θεώνη επαέ, την αζαδέρφη μου το Παρασκιό...
ΣΤΕΦΑΝΗΣ: Όϊ μωρέ τούτεσας... Μα εκειά πάνω στα ωζά δεν έχεις θωρώντας ποτές είντα κάνει ο τράγος τση αίγας;
ΜΥΡΩΝΗΣ: Και τράγος είμαι εγώ πατέρα; Τράγος είμαι;
ΣΤΕΦΑΝΗΣ: Όϊ μωρέ δεν είσαι... Φύγε... φύγε από παέ γιατί θα με κουζουλάνεις... φύγε σου λέω... (φεύγει ο Μυρώνης).
ΘΕΩΝΗ: Άσε Στεφανή κι εγώ θα τονε συβάσω. Κατέχω είντα θα κάμω. Έχω πάρει είδηση που ξαμώνει...
ΣΤΕΦΑΝΗΣ: Κάμε ό,τι σε φωτίσει ο Θεός. Αυτός είναι μπίτι ακάτεχος. Μπίτι ζωντόβολο...

(ΜΟΥΣΙΚΗ)

ΜΥΡΩΝΗΣ: Ζαχαρένια... Ζαχαρένια... ώρα καλή. Ζαχαρένια εγώ...
ΖΑΧΑΡΕΝΙΑ: Είντα Μυρώνη. Θες να μου πεις πράμα;

ΜΥΡΩΝΗΣ: Εεεε να... το πρῶί στην εκκλησά με ξάνοιγες...

ΖΑΧΑΡΕΝΙΑ: Εεεε... κι εσύ με ξάνοιγες. Είντα πειράζει...

ΜΥΡΩΝΗΣ: Και πού 'σουνε;

ΖΑΧΑΡΕΝΙΑ: Στο περβόλι μας. Δυο απιδάκια ήκοψα, θες; Μα δε βαστώ
μαχαίρι.

ΜΥΡΩΝΗΣ: Έχω 'γω το τσακί μου.

ΖΑΧΑΡΕΝΙΑ: Και να κάτσεις θες πολλές μέρες στο χωριό Μυρώνη; Ή θα
ξαναπάς στα πρόβατα;

ΜΥΡΩΝΗΣ: Όϊ... Δεν ξαναφεύγω Ζαχαρένια. Δεν πάω μπλιό στα
πρόβατα, δεν πάω μπλιό στ' αλώνι / για δε μ' αφήνει ο διάολος που
'χω στο παντελόني.

ΖΑΧΑΡΕΝΙΑ: Μα είντα λες Μυρώνη;

ΜΥΡΩΝΗΣ: Ζάχαρη είναι τα απιδάκια σου Ζαχαρένια... γλυκιά... γλυκιά...
σαν και... και...

ΖΑΧΑΡΕΝΙΑ: Σ' αρέσουνε;

ΜΥΡΩΝΗΣ: Ού... ού... Αρέσουνε μου. Κι εσύ μ' αρέσεις Ζαχαρένια... κι
εσύ... Να σου πώς μια μαντινάδα;

ΖΑΧΑΡΕΝΙΑ: Για πέ τηνε...

ΜΥΡΩΝΗΣ: Ζαχαροζυμωμένη μου γαρεφαλλιάς κλωνάρι / και ποιος θεός
σου τα 'δωκε τα ζαχαρένια κάλλη.

ΖΑΧΑΡΕΝΙΑ: Είντα όμορφα απού τραγουδείς Μυρώνη...

ΜΥΡΩΝΗΣ: Αρέσω σου Ζαχαρένια; Αρέσω σου;

ΖΑΧΑΡΕΝΙΑ: Εεεε... Ναι... μα... αρέσεις και του Λενιού και τση Ζαμπίας...

ΜΥΡΩΝΗΣ: Εσένα με γνοιάζει μόνο Ζαχαρένια. Εσένα... μόνο. Εγώ θα το
πω τση θειάς μου τση Θεώνης κι αυτή κατέχει είντα θα κάμει.

ΖΑΧΑΡΕΝΙΑ: Εεεε... κάμε εσύ ρεμέδιο Μυρώνη. Ώρα καλή...

ΜΥΡΩΝΗΣ: Μισεύγεις Ζαχαρένια μου μα δώσε μου καπάρο / κι εγώ γλακώ
ογλήγορα να φέρω τον κουμπάρο. (δείχνει να τον φιλήσει στο
μάγουλο)

ΖΑΧΑΡΕΝΙΑ: Απής βλοηθούμε Μυρώνη... απής βλοηθούμε...

(ΜΟΥΣΙΚΗ)

ΟΛΟΙ: Να ζήσετε, ευτυχισμένοι, καλοστεργιωμένοι, καλούς απογόνους

ΝΙΚΟΛΙΟ: Να πω μια μαντινάδα του γαμπρού:
Γαμπρέ τη νύφη ν' αγαπάς να μην τηνε μαλώνεις
γιατί θα σε κρεμάσομε από το παντελόني.

και μια τση νύφης
Νύφη μου κερα νύφη μου καρίδι τονε κάμε
καλά να στρώσεις του γαμπρού να μη σε ρίξει χάμαι.

ΘΕΩΝΗ: Ε... ώρα μας είναι μπλιό, να 'φήσομε και τ' αντρώνο να κάμει
τη δουλειά ντου. Να ζήσετε... ογλήγορα να παιδόσετε...

ΝΙΚΟΛΙΟ: Σα πάει η ώρα δώδεκα κι ο πετεινός να κράξει / πρέπει να
δώσει κάθε μια το πράμα που 'χει τάξει. (φεύγουν)

ΖΑΧΑΡΕΝΙΑ: Να πηγαίνω κι εγώ Μυρώνη μου... και κόπιασε κι ετουλόγου
σου.

ΜΥΡΩΝΗΣ: Ναι Ζαχαρένια μου... έρχομαι... έρχομαι...

ΘΕΩΝΗ: (εμπιστευτικά) Στεφανή να αρμηνέψεις του κοπελιού.

ΣΤΕΦΑΝΗΣ: Ξα μου μπρε εμένα. Μυρώνη κάτσε παιδί μου μιαολιά να πούμε δυο κουβέντες αντρίστικες.

ΜΥΡΩΝΗΣ: Είντα να πούμε πατέρα.

ΣΤΕΦΑΝΗΣ: Ε... να εσύ εδά παιδί μου επαντρέφτηκες. Κατέχεις είντα θα κάμεις με τη νύφη από 'δα κι ύστερα;

ΜΥΡΩΝΗΣ: Οϊ πατέρα, είντα θα κάμω;

ΣΤΕΦΑΝΗΣ: Μωρέ δε κατέχεις είντα κάνουνε οι άντρες;

ΜΥΡΩΝΗΣ: Σε είντα πράμα;

ΣΤΕΦΑΝΗΣ: Γροίκα να σου το πω αλλιώς. Ο Θεός ήδωκε στον άντρα τρία πόδια. Ένα το δεξό, ένα το ζερβό κι ένα το μεσακό. Πες πως κειονά το μεσακό το λένε καρτσώνη.

ΜΥΡΩΝΗΣ: Σα το σκύλο μας.

ΣΤΕΦΑΝΗΣ: Ναι σαν το σκύλο μας το καρτσώνη. Και στη γυναίκα Μυρώνη ήδωκε ένα πράμα γλυκύ, ένα πράμα χούμελη στη γυναίκα ήδωκε το... ποκίονονε... εκατάλαβες εδά;

ΜΥΡΩΝΗΣ: Όϊ δεν εκατάλαβα.

ΣΤΕΦΑΝΗΣ: Μωρέ Μυρωνιό πες πως τση δωκε μιαν αρκαλότρυπα. Οντε θα δει ο καρτσώνης τον άρκαλο είντα θα κάμει;

ΜΥΡΩΝΗΣ: Να του χυθεί θέλει.

ΣΤΕΦΑΝΗΣ: Α... μπράβο, θα του χυθεί. Και σα μπει ο άρκαλος στη φωλιά ντου είντα θα κάμει ο καρτσώνης;

ΜΥΡΩΝΗΣ: Θα πάει κι αυτός να μπει μέσα να τονε πιάσει.

ΣΤΕΦΑΝΗΣ: Ναίσκε... μα η τρύπα δεν τονε βάνει.. αμπώθει, σύρνεται, αμπώθει, σύρνεται... εκατάλαβες εδά;

ΜΥΡΩΝΗΣ: Όϊ... δεν εκατάλαβα...

ΣΤΕΦΑΝΗΣ: Πήγαινε Μυρωνιό παιδί μου κι ότι σε φωτίσει ο Θεός από δα κι ύστερα. Εγώ ό,τι ήτονε να κάμω το 'καμα.... Άχι Θε μου κι είντα αμαρτίες πλερώνω. Αυτός είναι μπίτι ζωντόβολο. Δεν επήρε κι από το κύρη ντου.

ΜΥΡΩΝΗΣ: Καληνύχτα πατέρα.

ΣΤΕΦΑΝΗΣ: Μυρώνη... Μυρώνη... έλα παέ... γροίκα μωρέ είντα εσκέφτηκα. Εγώ θα πάρω τη λύρα και οντε θα παίζω ετσέ εσύ θα 'μπώθεις. Οντε θα παίζω ετσέ ετουλόγουσου θα σύρνεσαι... αμπώθεις – σύρνεσαι, αμπώθεις – σύρνεσαι. εκατάλαβες;

ΜΥΡΩΝΗΣ: Ναι πατέρα... εδά εκατάλαβα...

ΣΤΕΦΑΝΗΣ: Μυρώνη γλάκα να σου πω κάτις ακόμη... Οντε θα φτάξεις στο γονάτισμα βήξε μου να καταλάβω κι εγώ...

ΜΥΡΩΝΗΣ: Καλά πατέρα. (βήχει – παίζει ο Στεφανής)

ΜΥΡΩΝΗΣ: Πια ογλήγορα πατέρα, πια ογλήγορα.

ΜΥΡΩΝΗΣ: Παίζε πατέρα, παίζε ογλήγορα πατέρα, ογλήγορα...

ΣΤΕΦΑΝΗΣ: (αφήνει τη λύρα) Ώφου Εξεθέωσες με μωρέ Μυρώνη απόψε, μα χαλάλι σου... Τα κατάφερες Μυρώνη... τα κατάφερες... Με τσι υγείες σου παιδί μου.

ΤΕΛΟΣ